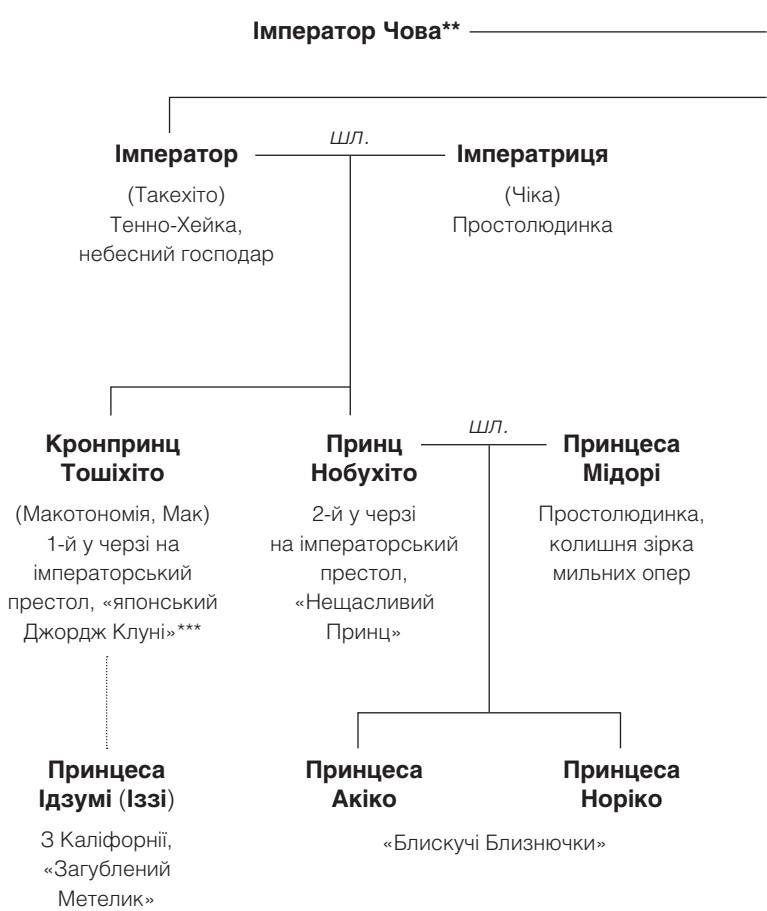


ИМПЕРАТОРСЬКА РОДИНА\*



\* анована неофіційна генеалогія  
\*\* нині покійні  
\*\*\* до Амалі та близнят

## THE TOKYO TATTLER

### ЛІТНІЙ СПЕЦВИПУСК

---

ЗАПАХЛО КОХАННЯМ!

*21 серпня 2022 року*

Це сталося майже непомітно. Учора пізно ввечері на вулиці після вистави бунраку<sup>1</sup> в Національному театрі, як завжди, висипали численні глядачі. Одна пара промчала крізь тисняву до чорного седана, що простоював на узбіччі. То були його імператорська величність кронпринц Тошіхіто та його нова пасія, американка Ханако Танака, мати його незаконної дитини — її імператорської високості принцеси Ідзумі. Під час вистави пара сиділа в загальній частині зали. Люди поруч із ними гадки не мали, що серед них перебуває кронпринц.

Тридцять днів тому пані Танака нишком прибула до Японії комерційним авіалайнером, привізши із собою потерту торбу *LeSportsac* і Тамаґочі, хатнього собачку її імператорської високості принцеси Ідзумі, дворнягу з невідомим родоводом (геть нічого схожого на чистокровних шіба-іну, яким віддає перевагу імператриця). «І мама, й песик перевертають палац догори дриґом, — стверджує джерело з імператорської прислуги. — Пані Танака

---

<sup>1</sup> Традиційний японський ляльковий театр. (*Тут і далі прим. пер.*)

не бажає, щоб її обслуговував хтось із персоналу. Собака вимотує нерви й огидно пахне».

Кронпринц почав наслідувати кохану. Відмовився від значного поліційного супроводу на публічних заходах, віддавши перевагу транспорту без маркування та несподіваним візитам. Імператорські прапори більше не оголошують про прибуття кронпринца, а турне, жорстко розплановані Управлінням імператорського двору, залишилися в минулому. Також пара *неймовірно* порушила імператорський протокол, дозволивши собі відверті прояви ніжності: прилюдно тримаючись за руки й шепочучи одне одному на вухо.

Не є великою таємницею те, що Управління імператорського двору бажає, щоб принц одружився й дістав спадкоємця для продовження роду. Однак серед кандидаток у його наречені ніколи не було такої, як Ханакі Танака, американка без зв'язків із колишніми аристократичними родинами Японії, яка у свої *сорок* уже давно вийшла з оптимального віку для дітонародження.

Про пані Танаку відомо дуже мало, крім того, що з кронпринцом вона познайомилася в Гарварді. Там він вивчав і практикував англійську за річною програмою обміну, а вона вивчала біологію завдяки стипендії. Пані Танака, хоч і має диплом Ліги плюща, викладає в муніципальному коледжі з вільним прийомом абітурієнтів.

«Не бачу, що в ній привабливого, — пише імператорська блогерка Джюно Іногашіра. — Кронпринц міг би претендувати на кого завгодно. *Кого завгодно*».

Однак кронпринц чітко показав, які в нього вподобання. «Щодо пані Танаки його імператорська високість налаштований категорично. Буде або так, як він хоче, або ніяк, — розповідає нам один із представників імператорської прислуги. — Кронпринц зачарований». Такий

зачарований, що порушив традицію й дозволив пані Танаці жити на імператорських землях — *у власному домі*. Управління імператорського двору стверджує, що це легально. «Пані Танака мешкає в палаці, але в окремих гостьових апартаментах».

Її імператорська високість принцеса Ідзумі пішла стопами батька: їздить на побачення зі своїм колишнім охоронцем і нинішньою пасією Акіо Кобаяші на маленькій імператорській автівці без розпізнавальних знаків і лише з однією охоронницею. *А ще* вона, надихнувшись матір'ю, почала носити штани замість пастельних суконь, яким зазвичай віддають перевагу жінки імператорської родини.

Неможливо не помічати, що всі троє — кронпринц, пані Танака та її імператорська високість принцеса Ідзумі — зухвало відкидають імператорські традиції.

«Управління імператорського двору сподівається, що *обидва* ці романи дійдуть кінця. Там готові святкувати той день, коли пані Танака повернеться до Америки, а пан Кобаяші вирушить до Офіцерської школи Сил повітряної самооборони. Воно твердо переконане, що відстань остудить серця кронпринца та її імператорської високості принцеси Ідзумі».

1

Раз на рік, наприкінці серпня, Банда Юних Азійок проводить свої щорічні збори. Присутність на них обов'язкова. Порядок денний визначався заздалегідь. Усе відбувалося за зачиненими дверима. Вхід дозволено лише тим, хто заприсяглися дотримувати п'ятьох заповідей БЮА:

1. ЗНЗ: завжди нямай закуски.
2. Таємниці зміцнюють зв'язок. (Одна з нас пише фанфіки про гурт *Jonas Brothers*. Одна голить нам пальці на ногах. А ще одна так жакливо засмітила унітаз у шкільному туалеті прокладкою, що довелося телефонувати стороннім слюсарям, а опісля директорів порадили влаштувати учнівські збори лише для дівчат із питання правильної утилізації засобів жіночої гігієни, і то була я — тією дівчиною була я.)
3. Мотивуйте та заохочуйте одна одну.
4. Мій одяг — твій одяг.
5. А ще я робитиму це, якщо робитимеш ти.

Я дивлюся на своїх трьох подруг — Нуру, Глорі й Гансані — на екрані комп'ютера. Ми вперше проводимо збори в різних місцях, розкидані по різних часових поясах по всьому світу.

Тут восьма вечора. Я аж у Токіо, безперечно, далі за всіх від дому. В палаці Тогу, у своїй новій кімнаті, оздобленій

у м'яких білих і землисто-дерев'яних тонах, які цілком могли б опинитися в японському *Architectural Digest*<sup>1</sup>. У Нью-Йорку, де перебувала Нура, лише почався ранок. Туди вона прибула кілька днів тому, щоб оселитися в гуртожитку Колумбійського університету. А в Глорі й Гансані взагалі четверта ранку (їм дістався найменш вигідний час). Вони обидві на західному узбережжі Штатів. Глорі поїхала до тата в Портленд, перш ніж вирушити завтра до Орегонського університету. А Гансані досі в Маунт-Шасти, але сидить у цілодобовому дайнері, бо живе в дідька на рогах, а її батько не бажає платити за те, щоб компанія провела їм додому інтернет. За кілька днів вона поїде до Каліфорнійського університету в Берклі. Мої найкращі подруги завжди найрозумніші в будь-якій компанії. Немає нічого такого, на що не були б здатні ці панянки. Богом присягаюся, Глорі навіть може розібрати тушу оленя. Їхнє майбутнє визначене.

А моє?

Ну, я намагаюся з усім розібратися. Мій світ здригнувся й перевернувся догори дригом, коли я навесні у випускному класі дізналася, що мій батько — кронпринц Японії. Ні сіло ні впало — стала принцесою. У це важко повірити, і я досі адаптуюся. Відтоді, по суті, живу в Токіо (лиш одного разу ненадовго їздила додому, до Маунт-Шасти, коли про мої стосунки з охоронцем розповіли всі ЗМІ). І моєю єдиною метою було й далі пізнавати свого батька. Ось і все.

Та тільки...

Пан Фучігамі, камергер і суворий повелитель палацу, останнім часом розкидав у тих приміщеннях палацу, до яких я вчащаю, каталоги елітних навчальних закладів Японії. Навіть умовив мене завтра оглянути Токійський

<sup>1</sup> Відомий американський часопис, присвячений передусім дизайну інтер'єру.

університет. Усього-на-всього альма-матер мого батька й діда, імператора. Нічого страшного. Лише трішки лячного. Я стою в тіні тих, хто належав до імператорської родини в минулому. Все ще аж ніяк не скінчилось. І я чітко дала зрозуміти, що зважую свої варіанти. Тож запитання таке: пропустити один рік чи піти навчатися? Відповідь: не знаю. Кожен варіант — це якийсь інший шлях. Навчання в Японії веде мене далі второваним шляхом принцеси. Рік на волі, подалі від цього — і я стала б першою принцесою з імператорської родини за сто років, яка *не* пішла навчатись одразу.

Я витягла Тамагочі з його смердючого кубла в ногах свого ліжка й зарилася носом у жорстку шерстку песика. Він виривається з моїх обіймів і вмощується далі на ліжку. *Тупий пес*. Я хочу лиш одного: любити його й бути йому любою. Ніде правди діти, йому було трохи непереливки після приїзду до Японії й він відсидів чотирнадцять днів на карантині.

До Гансані підійшов офіціант і налив їй ще одну чашку кави. Від чашки йшла пара, і Гансані взялася за неї обома руками.

— Дякую, — сказала вона офіціантові й невпевнено усміхнулася. — Перепрошую, я сиділа тут дуже довго. Обіцяю, що залишу вам великі чайові.

Офіціант сказав, що вона може залишатися, скільки їй потрібно.

Така вже людина Гансані. Відразу зрозуміло: вона покосить вам газон задурно. Батьки її люблять. Вона почекала якусь мить, поки офіціант піде, а тоді подивилася просто в камеру й театралью прошепотіла:

— Мені ледве вистачає готівки на цю каву. Треба негайно закруглятися.

— Ми майже скінчили, — подала голос Нура.

Позаду неї видно календар із неоновими липкими аркушами. Вона вже залишила свій слід у вигляді розкладів і нотаток. Це її щастя.

Поки що в нас усе визначено. По-перше, як ми залишатимемося на зв'язку, перебуваючи за межами штату/країни та в різних часових поясах: можна листуватися, відповідатиме та, хто буде вільна. По-друге, ми всі погоджуємося, що мусимо емоційно підтримувати одна одну в цей перехідний період. По-третє, коли ми возз'єднаємося: на жаль, не раніше ніж наступного літа. Однак Нура відвідає мене в Японії, коли матиме зимові канікули. Як господиня покажу їй цікаві місця Токіо.

— Ми маємо обговорити ще одне питання, — сказала Нура.

— Це дурня, — пробурчала Глорі. — Четвертий пункт у списку обговорювати не треба.

Вона відкинулася на спинку стільця і схрестила руки на грудях.

Нура злісно зиркнула на Глорі.

— Останнє питання на порядку денному...

— Ми не будемо витрачати останні кілька хвилин зборів на те, який фільм із парочкою треба перезняти з двома чоловіками чи двома жінками в головних ролях, — втрутилася Глорі. Повернула голову й буркнула собі під носа: — *Titanic*<sup>1</sup>.

— Правду кажучи, я багато про це думала. Я обрала би *Dirty Dancing*<sup>2</sup>, — проголосила Гансані. — Сцена в річці? О!

Я помітила якийсь рух у залі й сказала:

— Панночки, я мушу обірвати цю революційну розмову, але мені треба йти.

<sup>1</sup> «Титанік».

<sup>2</sup> «Брудні танці».